

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 662/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť A. K., zastúpeného advokátom JUDr. Branislavom Kahancom, Vajanského 33, Prešov, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 32 ods. 1 a 4 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 25 P 171/2011-358 z 22. mája 2012 v spojení s doplniacím rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 25 P 171/2011-454 z 15. januára 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 15 CoP 4/2013-493, 15 CoP 6/2013 z 15. mája 2013 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 15 CoP 4/2013-509, 15 CoP 6/2013 z 26. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. K. o d m i e t a .

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. augusta 2013 doručená a podaním zo 6. novembra 2013 doplnená sťažnosť A. K. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „otec“ alebo „odvolateľ“), ktorou namieta porušenie svojich

základných práv podľa čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 32 ods. 1 a 4 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 25 P 171/2011-358 z 22. mája 2012 v spojení s doplnčacím rozsudkom okresného súdu č. k. 25 P 171/2011-454 z 15. januára 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 CoP 4/2013-493 a 15 CoP 6/2013 z 15. mája 2013 v spojení s opravným uznesením krajského súdu č. k. 15 CoP 4/2013-509, 15 CoP 6/2013 z 26. júna 2013 (ďalej aj „opravné uznesenie krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ sa svojím návrhom doručeným okresnému súdu 26. júla 2011 a doplneným 3. a 24. októbra 2011 domáha zmeny rodičovskej dohody návrhom na výkon rodičovských práv a povinností schválenej rozsudkom okresného súdu č. k. 25 P 318/2008-38 zo 6. novembra 2008 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 25 P 318/2008-41 z 15. januára 2009, a to v rozsahu výroku o výživnom a v rozsahu výroku o úprave styku k maloletému synovi.

Okresný súd rozsudkom č. k. 25 P 171/2011-358 z 22. mája 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) v spojení s doplnčacím rozsudkom okresného súdu č. k. 25 P 171/2011-454 z 15. januára 2013 (ďalej len „doplnčací rozsudok okresného súdu“) zmenil rozsudok č. k. 25 P 318/2008-38 zo 6. novembra 2011 v spojení s uznesením č. k. 25 P 318/2008-41 z 15. januára 2009 v časti výživného tak, že znížil výživné zo strany sťažovateľa zo sumy 232,35 € na sumu 200 € mesačne, v prevyšujúcej časti návrh sťažovateľa na zníženie výživného zamietol, návrh sťažovateľa na zmenu úpravy styku a návrh matky maloletého na zvýšenie výživného pre maloletého zamietol a s poukazom na § 146 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) nepriznal žiadnemu účastníkovi právo na náhradu trov konania. Okresný súd následne doplnčacím rozsudkom uložil matke maloletého povinnosť informovať sťažovateľa o zdravotnom stave maloletého vždy pri jeho odovzdávaní sťažovateľovi. Okresný súd svoje rozhodnutie v merite veci právne odôvodnil s poukazom na § 26, § 62 ods. 1 a 2, § 75 ods. 1 a § 78

ods. 1 a 3 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“).

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že okresný súd neúplne a nesprávne zistil skutkový stav veci, v konaní sú vady, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, okresný súd vec nesprávne právne posúdil a konanie trpí vadami uvedenými v § 221 ods. 1 OSP. Z týchto dôvodov žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Sťažovateľ v odvolaní namietal aj nevykonanie ním navrhovaných dôkazných prostriedkov DVD záznamom a znaleckým posudkom.

Krajský súd ako súd odvolací po tom, ako vec prerokoval, o odvolaní sťažovateľa rozsudkom č. k. 15 CoP 4/2013-493 a 15 CoP 6/2013 z 15. mája 2013 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) v spojení s opravným uznesením krajského súdu č. k. 15 CoP 4/2013-509, 15 CoP 6/2013 z 26. júna 2013 rozhodol takto:

„Potvrďuje rozsudok vo výroku I., a II.

Mení rozsudok vo výroku III. tak, že otec je oprávnený stretávať sa s mal. M. A. každý prvý piatok v mesiaci od 17:00 hod. do nedele do 17:00 hod., každý tretí piatok v mesiaci od 17:00 hod. do nedele do 17:00., každý Veľký piatok od 8:30 hod. do 18:00 hod, každý utorok po Veľkonočnom pondelku od 8:30 hod. do 17:00 hod., každý prvý sviatok vianočný – 25. decembra od 8:30 hod. do 18:00 hod., a počas letných prázdnin od 25. augusta od 8:30 hod do 31. augusta do 18:00 hod.

Otec je oprávnený prevziať si maloletého M. A. pred bytom matky v uvedený deň a hodinu a povinný maloletého odovzdať pred bytom matky v uvedený deň a hodinu.

Otec je povinný informovať matku o nemožnosti stretnutia sa s maloletým najneskôr 12 hodín pred termínom stretnutia na e-mailovú adresu matky.

Matka je povinná maloletého na styk s otcom riadne pripraviť.

Týmto sa mení rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 25 P 318/2008-38 zo dňa 6. 11. 2008 v časti úpravy styku.

Návrh otca na zmenu úpravy styku v prevyšujúcej časti zamietá.

Mení rozsudok v spojení s doplniacím rozsudkom o povinnosti matky informovať o zdravotnom stave maloletého M. A. tak, že matka je povinná informovať otca o zdravotnom stave maloletého na e-mailovú adresu otca najneskôr 24 hodín pred termínom stretnutia.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.“

Proti rozsudku krajského súdu v spojení s jeho opravným uznesením (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) podal sťažovateľ podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, ktorú po rekapitulácii priebehu konania pred všeobecnými súdmi, v súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodňuje najmä s poukazom na jeho nepreskúmateľnosť, keďže podľa jeho názoru z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, ako sa krajský súd vysporiadal s jeho procesnými návrhmi na vykonanie dokazovania (záznamom na DVD, na ktorom je zachytené vyjadrenie maloletého o tom, ako sa pred ním jeho matka urážlivo vyjadruje o sťažovateľovi, a na ktorom sa dožaduje rozšírenia styku so sťažovateľom, a znaleckým posudkom na účely preukázania potreby rozšírenia styku k maloletému), návrhmi sťažovateľa a súdom ustanoveného opatrovníka na rozšírenie styku sťažovateľa s maloletým. V tejto súvislosti sťažovateľ ďalej namieta, že krajský súd svojvoľne prehliadol skutočnosť, že matka maloletého pred sťažovateľom zatajila dopravnú nehodu maloletého, ku ktorej došlo v lete 2011 a pri ktorej utrpel minimálne poranenia hlavy. Nakoniec sťažovateľ krajskému súdu vyčíta aj to, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ničím neodôvodnil skrátenie šesť rokov zaužívaného času návratu maloletého k matke z 18. hodiny na 17. hodinu.

Vo vzťahu k výroku, ktorým bolo rozhodnuté o znížení vyživovacej povinnosti sťažovateľa k maloletému, sťažovateľ namieta, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal s jeho odvolacou námietkou k posudzovaniu jeho majetkových pomerov okresným súdom v súvislosti s jeho návrhom na zníženie výživného.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej namieta, že postupom krajského súdu bola porušená aj zásada predvídateľnosti súdneho rozhodovania tým, že sa všeobecné súdy počas

celého konania k podstate jeho návrhu nevyjadrovali a nepoučili ho o tom, že jeho tvrdenia, ktorými odôvodňoval rozšírenie svojho styku s maloletým, sú pre vyhovenie jeho návrhu nedostatočné.

Sťažovateľ namieta aj postup krajského súdu, ktorým vo veci samej nariadil pojednávanie na účely výsluchu účastníkov konania, ktorý neuskutočnil a následne vo veci samej rozhodol.

V súvislosti s označenými právami sťažovateľ napokon namieta aj celkovú dĺžku konania pred všeobecnými súdmi, čo odôvodňuje s poukazom na porušenie § 176 ods. 3 OSP.

Na záver svojej argumentácie sťažovateľ uvádza, že *„[z]áver Krajského súdu v Prešove v napádanom rozhodnutí je logickým excesom aj preto, že sťažovateľ nemá dnes ani párnovikendový model styku..., ktorý je už dávno spoločensky prekonaný a nežiaduci a zďaleka nezodpovedá zákonným požiadavkám platného zákona o rodine. Trendom vo svetových demokraciách, medzi ktoré Slovensko patrí, je snaha čo najširšieho a najrovnomernejšieho styku maloletých s oboma rodičmi.“*

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základných práv podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a čl. 32 ods. 1 a 4 listiny, z obsahu sťažnosti vyplýva, že ich porušenie sťažovateľ vníma ako sekundárny dôsledok porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a okrem všeobecného tvrdenia o porušení označených základných práv podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a čl. 32 ods. 1 a 4 listiny neuviedol žiadnu špecifickú námietku týkajúcu sa porušenia týchto práv.

Sťažovateľ tiež žiada priznať finančné zadost'učinenie v sume 10 000 €, čo odôvodňuje najmä s poukazom na to, že namietaným *„postupom všeobecných súdov mu bola odňatá možnosť dostatočne a spravodlivo sa osobne podieľať na výchove maloletého M., a to primerane jeho veku.“*, s čím sú na jeho strane spojené emocionálne útrapy,

sťažovateľ je ukrátený o radosť, zážitky a čas strávený s maloletým, ktoré sú preňho ľudsky mimoriadne hodnotné a nevyčísliteľné, avšak predovšetkým nevratné a neopakovateľné.

Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol o porušení ním označených práv rozsudkom krajského súdu v spojení s jeho opravným uznesením a rozsudkom okresného súdu, tieto rozhodnutia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € a aby rozhodol o povinnosti krajského súdu uhradiť mu trovy konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 32 ods. 1 a 4 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu

Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Sťažovateľ mal k dispozícii na ochranu svojich základných práv podľa ústavy a listiny a práva podľa dohovoru proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorý je súdom prvého stupňa, riadny opravný prostriedok, ktorý aj využil. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľa bol v odvolacom konaní krajský súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu, a preto sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu v spojení s opravným uznesením krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V nadväznosti na namietané porušenie označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ich integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03). Do obsahu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (m. m. I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (m. m. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04).

Z uvedeného obsahu sťažnosti (článok I tohto uznesenia) vyplýva, že podstata argumentácie sťažovateľa, s ktorou spája porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu v spojení s jeho opravným uznesením, sa koncentruje tak na nedostatky jeho

odôvodnenia, ako aj na sťažovateľom tvrdenú nezákonnosť postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu, pričom sťažovateľ konkrétne namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu vo vzťahu k ním uvádzaným skutočnostiam a označeným dôkazným prostriedkom, nepredvídateľnosť jeho postupu a celkovú dĺžku konania.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu a postup predchádzajúci ich vydaniu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nim uplatňuje, a teda či nie je zjavne neopodstatnená.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd považuje za potrebné pripomenúť, že v súlade so svojou konštantnou judikatúrou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré

Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09).

V nadväznosti na namietané porušenie označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ich integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že právo na spravodlivé konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (m. m. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Obdobne ESLP v rozsudku *Ruiz Torija v. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B, uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.

V súlade s uvedeným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06). Z uvedeného však nevyplýva záruka vydania správneho rozhodnutia, ako ani rozhodnutia v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. záruka úspechu v konaní pred všeobecným súdom.

Na základe takto vymedzených východísk ústavnoprávneho prieskumu a v rozsahu sťažovateľom nastolených námietok ústavný súd pristúpil k preskúmaniu rozsudku krajského súdu v spojení s jeho opravným uznesením a postupu predchádzajúcemu ich vydaniu.

Krajský súd vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia čiastočne zmenil a čiastočne potvrdil rozsudok okresného súdu. Následne v úvodnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia citoval podstatné časti rozsudku okresného súdu, argumentáciu účastníkov konania nastolenú v odvolacom konaní a vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného okresným súdom, v časti relevantnej pre toto konanie uviedol:

„Vo veciach úpravy styku musí brať súd do úvahy špecifiká každého jedného prípadu a z týchto skutočností vyabstrahovať, čo je v najlepšom záujme maloletého dieťaťa a za týmto účelom zisťovať tiež názor maloletého dieťaťa...“

Znenie ustanovenia § 24 ods. 4 zákona o rodine ZoR zdôrazňuje záujem dieťaťa ako dlhodobo všeobecne prijímané kritérium vyplývajúce z celkového kontextu právnej úpravy vzťahov medzi rodičmi a deťmi, ako i z Dohovoru. Európsky súd pre ľudské práva v tejto súvislosti pripomína, že medzi záujmom maloletého dieťaťa a jeho rodiča sa musí nájsť spravodlivá rovnováha, (viď rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Olsson vs. Švédsko č. 10465/83) Prisúdil sa zvláštny význam zvrchovanému záujmu dieťaťa, ktoré podľa svojej povahy a závažnosti môže prevážiť nad záujmom rodiča.

Uvedené konštatovania, majú na mysli potrebu nájdania určitého a konkrétneho spôsobu zosúladenia toho, čo je v záujme maloletého dieťaťa a čo je v záujme jeho rodičov. Keď ich vzájomná korelácia z objektívnych alebo subjektívnych dôvodov možná nie je, prednosť má vždy záujem maloletého dieťaťa. Záujem maloletého dieťaťa, musí byť teda vždy postavený na piedestál, a preto nie je umožnené rodičovi vynútiť si také opatrenia, ktoré by ohrozovali zdravie alebo rozvoj dieťaťa. (viď rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Elsholz vs. Nemecko č. 25735/94. Ignaccolo-Zenide vs. Rumunsko č. 31679/96, Nuutinen vs. Fínsko č. 32842/96)...

Prvostupňový súd korektne v tejto súvislosti prihliadal na vzájomný zaujatý vzťah oboch rodičov a individualistický prístup pri snahe o podrobné určenie rozsahu styku. Týka

sa to aj námietky odvolateľa, ktorého snahou je konfrontačné simplexné posúdenie starostlivosti o maloletého...

Vzhľadom na náležité zohľadnenie pomerov konkrétneho prípadu prvostupňovým súdom, a to vzdialenosti pobytu otca od bydliska maloletého, veku maloletého dieťaťa a negativistického vzájomného postoja rodičov, niet dôvodu nesúhlasiť s jeho názorom na rozsah upraveného styku oprávneného rodiča s maloletým...

Aj odvolací súd má za to, že rozsah úpravy styku vzhľadom na vek maloletého a obvyklý režim maloletého je v tejto dobe primeraným, avšak pri stanovovaní jeho rámca je potrebné prihliadnuť aj na cieľ, ktorým je vytvorenie priaznivých podmienok pre realizáciu styku, ktorý je v záujme maloletého a odstránenie praktických prekážok spojených so vzdialenosťou miesta bydliska a pracoviska oprávneného rodiča od bydliska maloletého. Odvolací súd zohľadniac túto skutočnosť so snahou zamedziť vzniku praktických prekážok ponechajúc obdobný rozsah úpravy styku zmenil v súlade s ustanovením § 220 O. s. p. rozhodnutie prvostupňového súdu v časti úpravy styku tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. Zároveň z dôvodu odstránenia sporov pri prípadnej nemožnosti realizácie styku oprávneným v stanovenom termíne odvolací súd pri zmene úpravy styku uložil otcovi maloletého povinnosť informovať matku o nemožnosti stretnutia s maloletým najneskôr 24 hodín pred termínom stretnutia a matke povinnosť maloletého na styk s otcom riadne pripraviť.“

V odôvodnení svojho rozhodnutia sa krajský súd vyjadril aj k odvolacej námietke sťažovateľa, ktorá sa týkala nevykonania sťažovateľom navrhnutých dôkazov, pričom s poukazom na § 120 ods. 1 OSP uviedol, že „... je len na súde, ktoré nevyhnutné dôkazy vykoná na dostatočné preukázanie skutkového stavu. Vzhľadom na to, že prvostupňový súd mal skutočnosti potrebné na vyhodnotenie skutkového stavu, ktoré žiadal týmito dôkazmi otec maloletých preukázať, a to ohľadom napätých vzťahov medzi rodičmi a reakcií maloletého pri styku s rodičmi, za preukázané, táto odvolacia námietka odvolateľa neobstoí.“

Pokiaľ ide o tú časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu, kde krajský súd posudzoval odvolacie námietky sťažovateľa vo vzťahu k výroku rozsudku

okresného súdu, ktorým došlo k zníženiu vyživovacej povinnosti sťažovateľa k maloletému, krajský súd uviedol toto:

„Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa časti, ktorou súd znížil výživné na maloletého zo strany otca.

Ohľadom napadnutého rozhodnutia v tejto časti odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa vykonal vo veci výživného potrebné dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam a z nich vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na výstižné a vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje.

Prvostupňový súd správne posúdil zmenu pomerov týkajúcu sa oboch rodičov, pričom náležite prihliadal na možnosti a schopnosti povinného rodiča a pomerov rodiča, v ktorého osobnej starostlivosti sa maloleté dieťa nachádza. Možno sa len stotožniť s jeho záverom o znížení výživného, avšak s ponechaním výšky výživného, ktorá zabezpečí realizáciu zákonného práva dieťaťa podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Výška zmeneného výživného prvostupňovým súdom dáva tomuto právu maloletého zadosť. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v prvom a druhom výroku v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny.“

Pri hodnotení rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť rozsudku krajského súdu s rozsudkom okresného súdu a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na podstatnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku v časti relevantnej pre toto konanie uviedol:

„Na strane matky došlo k výraznej zmene pomerom tým, že od 01. 01. 2011 má zabezpečený stály zdroj príjmu z pracovnej činnosti. Príjem matky je ale nižší ako príjem otca. Pri zohľadnení priemernej čistej mesačnej mzdy otca 26 584,67 Kč (pri prepočte kurzu NBS ku dňu vyhlásenia rozsudku 1 € = 25,294 CZK ide o sumu 1 051,03 €) a matky 603,47 € je mzda otca mesačne o sumu 447,56 € vyššia, čo je takmer suma vynakladaná otcom na úhradu nájomného. Súdu nebolo zo strany otca náležité zdôvodnené, či a akým spôsobom si rieši otázku vlastného bývania do budúcnosti. V P. sa zdržiava dlhodobo, napriek tomu býva stále v prenajatom byte. Aj s prihliadnutím na trhové ceny nehnuteľností, otec vlastní nehnuteľný majetok na území Slovenskej republiky, osobné motorové vozidlo, má finančné úspory a stály príjem z pracovnej činnosti, čo sú aktíva vhodné pre zabezpečenie vlastného bývania a zníženie životných nákladov na platby nájomného, ktorými svoj majetok nezhodnocuje, ale naopak. Matka má zabezpečené vlastné bývanie v P. a vlastní aj ďalší byt, z ktorého jej plyní príjem z prenájmu. Preto súdu nie je zrejmé, prečo otec rovnakým spôsobom nezhodnocuje svoj majetok (napr. predaj pozemkov a kúpa bytových priestorov, či už pre účely vlastného bývania alebo prenájmu). Vzhľadom na majetkové pomery oboch rodičov a ich možnosti a schopnosti súd neprihliadal na argumenty otca ohľadne výšky príjmu matky plynúcej z prenájmu jej nehnuteľnosti. Tak isto ako v konaní sp. zn. 27 P 20/2010 súd uvedený zdroj príjmu považuje za šikovnosť matky, ako zvýšiť finančný príjem do vlastného rodinného rozpočtu. Matka súdu potvrdila, že obaja rodičia sa finančne zabezpečili počas práce v zahraničí pred narodením maloletého dieťaťa.

Súd preto v dôsledku zamestnania sa matky a získania príjmu z pracovnej činnosti rozhodol len o čiastočnom znížení výživného o sumu 32,35 € mesačne zo strany povinného otca pre maloletého syna. Otec má stále vyššiu mzdu ako matka a uvedená suma, o ktorú je výživné znížené, spolu s mesačným rozdielom mzdy otca a matky zhruba zodpovedá nákladom otca na bývanie. V prevyšujúcej časti súd návrh otca na zníženie výživného ako nedôvodný zamietol. Je v možnostiach a schopnostiach otca prispievať na výživu svojho jediného maloletého dieťaťa, ktorému od narodenia nezabezpečoval osobnú starostlivosť na rozdiel od matky, v rozsahu 200,00 € mesačne. Takto určené bežné výživné pre maloleté dieťa v predškolskom veku s prihliadnutím na jeho zdravotný stav a potreby a majetkové i zárobkové pomery na strane oboch rodičov považuje súd za primerané. Z rovnakých

dôvodov súd návrh matky na zvýšenie výživného ako nedôvodný zamietol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Od právoplatnosti rodičovskej dohody vrátane úpravy styku v konaní sp. zn. 25 P 318/2008 vo februári 2009 uplynula doba viac ako troch rokov. Otec sa domáhal zmeny úpravy styku, resp. zmeny výchovy, návrhom podaným na súde len necelý rok po právoplatnosti rodičovskej dohody. Od právoplatnosti zamietnutia návrhu otca v konaní sp. zn. 27 P 20/2010 uplynula doba viac ako jedného roka.

Za uplynulé obdobie viac ako jedného roka nebolo vykonaným dokazovaním v tomto konaní preukázané, že by matka odopierala styk maloletého dieťaťa s oprávneným otcom. Práve naopak, bolo preukázané, že matka je ústretová a umožňuje otcovi styk i mimo súdom určenej úpravy styku, čo nie je jej povinnosťou.

Právo realizácie styku otca s maloletým dieťaťom je právom otca a nie jeho povinnosťou. Súd správanie otca považuje za účelové a zamerané skôr na ochranu vlastných záujmov a pohodlia, než na ochranu záujmov maloletého dieťaťa. A to s prihliadnutím na absenciu pravidelného a frekventovaného stretávania otca so synom v minulosti, neparticipovanie na osobnej starostlivosti o maloleté dieťa v jeho útlom veku a opakované návrhy iniciujúce súdne konania ohľadom úpravy styku, zmeny výchovy, či zníženie výživného zo strany otca v krátkych časových úsekoch.

Realizácia styku s maloletým synom počas nepárnych víkendov v mesiaci si od otca technicky vyžaduje spravidla absolvovať za celý mesiac dva krát cestu z miesta bydliska otca do miesta bydliska matky a dva krát cestu z miesta bydliska matky do miesta bydliska otca, z toho jedna spiatočná cesta pripadá na jeden víkend. Ak má otec skutočný záujem o realizáciu styku s maloletým dieťaťom, nutnosť cestovania a znášania cestovných nákladov by pre neho nemalo byť prekážkou. Súd nevidí dôvod, pre ktorý by mal proti vôli matky, ktorá zabezpečuje osobnú starostlivosť o maloleté dieťa, zaťažovať matku v súvislosti s právom otca na stretávanie sa so synom tým, aby prevzala dieťa v určenom čase po realizácii styku v mieste bydliska otca. O to viac, že otec určenú úpravu styku striktné nedodržiava.

Súd opätovne poukazuje na to, že dohoda rodičov má prednosť pred súdnym rozhodnutím, ktoré má len garantovať práva pre prípad, že niet vôle dohodnúť sa.

Nakoľko k dohode rodičov nedošlo a súd rešpektujúc záujem maloletého dieťaťa nepovažoval za dostatočne dôvodné a potrebné znovu meniť úpravu styku, rozhodol o zamietnutí návrhu otca tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Súčasne súd poukazuje v súvislosti s tvrdeniami otca o nezabezpečovaní dostatočnej zdravotnej, či osobnej starostlivosti o dieťa zo strany matky na to, že tieto sú neopodstatnené a náležite nepodložené. V situácii, keď dlhodobo osobnú starostlivosť o maloleté dieťa v predškolskom veku zabezpečuje len jeden rodič, tento má sťaženú pozíciu pri prerozdeľovaní svojho času medzi zabezpečenie vlastných nevyhnutných povinností (práca, starostlivosť o domácnosť) a potreby dieťaťa (hygiena, strava, ošatenie, zdravotná starostlivosť, denný režim dieťaťa – návšteva predškolského zariadenia, voľnočasové aktivity a podobne). Na tohto rodiča, v danom prípade na matku, sú kladené zvýšené nároky, pričom opakované kritizovanie rodičom, teda otcom, ktorý tieto úlohy dlhodobo sám nikdy nezabezpečoval, vzbudzuje pochybnosti o skutočných zámeroch otca, ktoré takýmto konaním sleduje. V konaní boli preukázané pretrvávajúce konflikty medzi rodičmi aj spochybňovanie postavenia a schopnosti matky, avšak z predložených lekárskejších správ a správ kolízneho opatrovníka vyplynulo, že matka je hodnotená pozitívne a svoje rodičovské povinnosti doposiaľ vzorne zvláda. Na adresu argumentov otca možno len konštatovať, že napríklad cena alebo značka oblečenia môže byť len ťažko považovaná za mieru kvality osobnej starostlivosti poskytovanej dieťaťu matkou.

Súd taktiež konštatuje, že nielen osoby majúce skúsenosť so zabezpečovaním osobnej starostlivosti o maloleté dieťa by mohli zhodne uviesť, že aj pri vynaložení zvýšenej obozretnosti, opatrnosti a starostlivosti mieru rizika úrazu, či poranenia dieťaťa pri hre alebo bežných každodenných aktivitách, je veľmi ťažké úplne vylúčiť. Preto zámer otca ohľadne predloženia fotodokumentácie a lekárskejších správ ohľadne zapareného zadočku, stavu kože alebo modriny na tvári dieťaťa je tiež otázny a z pohľadu súdu v predmetnom konaní irelevantný. Súď opätovne poukazuje na lekársku správu klinického imunológa a alergológa, ktorý potvrdil, že pri chronickom ochorení, ktorým maloletý trpí, aj pri vynikajúcej starostlivosti nie je vylúčené možné zhoršovanie stavu a je nutné počítať s premenlivými stavmi zhoršovania a zlepšovania kožného nálezu.“

Z citovaných častí odôvodnenia rozsudku krajského súdu a rozsudku okresného súdu vyplýva, že v posudzovanej veci všeobecné sudy na základe ustáleného skutkového stavu veci, ktorý ústavný súd s odkazom na svoju rozhodovaciu činnosť nemôže prehodnocovať, dostatočne rozviedli úvahy, ktoré ich viedli k meritórnym zisteniam.

V súvislosti s rozhodovaním o úprave styku k maloletému krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia komplexne posúdil daný skutkový stav, majúc na zreteli nielen zákonnú právnu úpravu rodinnoprávných vzťahov, ale aj záruky poskytované prostredníctvom medzinárodných zmlúv v oblasti ľudských práv (dohovor), keď v okolnostiach danej veci (vzdialenosť pobytu sťažovateľa od bydliska maloletého, vek maloletého, jeho obvyklý režim, ako aj negativistický vzájomný postoj rodičov) aj s odkazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva akcentoval najmä záujem maloletého, čím zároveň svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom odôvodnil aj vo vzťahu k sťažovateľom uvádzaným tvrdeniam o potrebe rozšírenia styku k maloletému prostredníctvom súdneho rozhodnutia. Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že záujmy rodičov a detí majú byť vo vzájomnej rovnováhe, avšak zvrchovaný záujem dieťaťa v okolnostiach konkrétneho prípadu môže prevážiť nad záujmom toho-ktorého rodiča, pričom proporcionálne vyváženie záujmov medzi rodičmi a maloletými deťmi spočíva primárne na posúdení špecifických okolností daného prípadu zo strany všeobecných súdov, ktoré sú v bezprostrednom kontakte s účastníkmi konania. Zákonodarca v tomto smere zvolil právny pojem – záujem dieťaťa, bez toho, aby ho taxatívne definoval, majúc na zreteli osobitosti toho-ktorého prípadu, aby bolo možné jeho obsah flexibilne prispôbiť na konkrétnu situáciu, v ktorej sa dieťa nachádza.

Vo vzťahu k výroku, ktorým bolo rozhodnuté o znížení vyživovacej povinnosti sťažovateľa k maloletému, sťažovateľ namieta, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal s jeho odvolacou námietkou k posudzovaniu jeho majetkových pomerov okresným súdom v súvislosti s jeho návrhom na zníženie výživného. V posudzovanej veci sa k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa dôvodov zníženia vyživovacej povinnosti sťažovateľa vyjadril v odôvodnení svojho rozsudku okresný súd, pričom z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že odvolací súd sa v plnom

rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi názormi okresného súdu vyjadrenými v jeho rozhodnutí a z tohto dôvodu pri odôvodňovaní napadnutého rozhodnutia postupoval podľa § 219 ods. 2 OSP. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že za situácie, keď sťažovateľ v rámci odvolacej argumentácie nastolil tie isté otázky ako v konaní pred súdom prvého stupňa a už v tomto konaní dostal dostatočné odpovede, prečo jeho argumentácia nebola opodstatnená a krajský súd nedospel k iným skutkovým alebo právnym záverom než súd prvého stupňa. Keďže krajský súd sa postupom podľa § 219 ods. 2 OSP obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia, neexistujú podľa názoru ústavného súdu relevantné dôvody na to, aby z ústavnoprávneho hľadiska akokoľvek spochybňoval rozhodnutie vydané v rámci odvolacieho konania len na základe toho, že krajský súd v okolnostiach daného prípadu postupoval podľa § 219 ods. 2 OSP. Je potrebné uviesť, že za takýchto okolností je možné a vhodné postupom podľa § 219 ods. 2 OSP zúžiť rozsah odôvodnenia len na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia, pretože nie je hospodárne a ani účelné, aby súd rozhodujúci o odvolaní uvádzal tie isté dôvody alebo aby len inými slovami vyjadril dôvody, pre ktoré bol účastník konania už v prvom stupni neúspešný.

Ústavný súd, opierajúc sa o tieto závery, vo vzťahu k námietkam sťažovateľa o porušení jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že krajský súd vo veci sťažovateľa rozhodol tak, že nie je reálne predpokladať, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné prijať záver o porušení obsahu sťažovateľom označených práv. Sťažnosť bolo preto potrebné v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V súvislosti s označenými právami sťažovateľ namieta aj celkovú dĺžku konania pred všeobecnými súdmi, čo právne odôvodňuje porušením právnej normy vyplývajúcej z § 176 ods. 3 OSP.

Pokiaľ ide o túto časť sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že základom opísaného skutkového stavu, z ktorého sťažovateľ vyvodzuje porušenie označených práv, je celková dĺžka konania pred všeobecnými súdmi. V systematike ústavy, listiny a dohovoru sú primeraná celková dĺžka, tempo a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny (resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), a nie sťažovateľom označených práv, pokiaľ namietané porušenie týchto práv nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu (najmä predmet konania, teda čo je pre sťažovateľa v stávke) by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07).

V danom prípade nedosiahli pochybenia v postupe súdov podľa názoru ústavného súdu takú intenzitu, aby bolo možné vôbec uvažovať o odmietnutí spravodlivosti a vyslovení porušenia sťažovateľom označených práv.

V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné ďalej uviesť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (rovnako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07, I. ÚS 269/2012).

Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 258/2012). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práv na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú

(§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k týmto právam (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (m. m. Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom 15. mája 2013, ktorého v poradí druhý výrok opravil 26. júna 2013 opravným uznesením. V príslušnej kancelárii okresného súdu ústavný súd zistil, že rozsudok krajského súdu v spojení s jeho opravným uznesením nadobudol právoplatnosť 25. júla 2013. Z uvedeného potom vyplýva, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (21. augusta 2013) nemohlo postupom krajského súdu dochádzať ani k porušovaniu týchto práv.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a podľa čl. 32 ods. 1 a 4 listiny rozsudkom krajského súdu v spojení s opravným uznesením krajského súdu

Vzhľadom na to ako sťažovateľ podanú sťažnosť v tejto časti odôvodňuje, ústavný súd s poukazom na svoje predchádzajúce závery o sťažovateľom namietanom porušení označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že nezistil také skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť porušenia základných práv podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a podľa čl. 32 ods. 1 a 4 listiny, a preto nie je reálne predpokladať, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné prijať záver o porušení sťažovateľom označených práv. Sťažnosť bolo preto potrebné aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2014